

אי קביעי -

ליהוי כקינופות ! ?

לגבי קינופות - לא קביעי,

לגבי כילה - קביעי.

זה הכלל :

כל דבר שהוא קביעי מקבל טומאה ואין גידולו מן הארץ -

אין מסככי בו. קביעי

גמרא :

יחייב רב יוסף קמיה דרב הונא,

ויתייב וקאמר :

או שקצצן -

כשרה (כאן) ;

ואמר רב : צריך לנענע.

אמר ליה רב הונא : הא שמואל אמרה !

אהדרינהו רב יוסף לאפיה, אמר קביעי ליה :

אטו מי קאמינא לך דלא אמרה שמואל ?

אמרה רב ואמרה שמואל !

אמר ליה : קביעי הכי קאמינא לך -

דשמואל אמרה ולא רב,

דרב אכשורי מכשר.

כי הא דרב עמרם חסידא

רמא תכלתא לפרזומא דאינשי ביתיה,

תלאן ולא פסק ראשי חוטיין שלהן,

אתא לקמיה דרב חייא בר אשי,

אמר ליה : הכי אמר רב :

מפסקן והן כשרין ;

אלמא -

פסיקתן - זו היא עשייתן,

הכא נמי -

קציצתן - זו היא עשייתן.

דרש רבה בר רב הונא :

מותר לישן בכילה בסוכה, קביעי

אף על פי שיש לה גג,

אף על פי שגבוהה עשרה.

כמאן ?

כרבי יהודה דאמר :

לא אתי אהל עראי ומבטל אהל קבע ;

דתנן (כאן ב: א) :

אמר רבי יהודה :

נוהגין היינו,

שהיינו ישנים קביעי תחת המטה בפני הזקנים.

ולימא - הלכה כרבי יהודה ! ?

אי אמר - הלכה כרבי יהודה,

הוה אמינא -

הני מילי - מטה, דלגבה עשויה,

אבל כילה דלתוכה עשויה -

אימא לא ;

קא משמע לן -

טעמיה קביעי דרבי יהודה דלא אתי אהל עראי ומבטל אהל קבע,

לא שנא מטה ולא שנא כילה.

משנה (ד) :

הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת ואת הקיסום, קביעי

וסיכך על גבן - קביעי

פסולה.

ואם היה סיכוך הרבה מהן, או שקצצן -

כשרה.

וסבר שמואל - לא אמרינן פסיקתן זו היא עשייתן ?

והא תני שמואל משום רבי חייא :

הטיל לשתי קרנות בבת אחת,

ואחר כך פסק ראשי חוטיין שלהן -

כשרין ;

רש"י

כשאתה עושה אותה תהא ראויה לסוכה ולא מן העשוי בפסול שאינו ראוי לסוכה ואתה מתקנו בתיקון מועט כי האי דמכשר לה בקציצה ולא הדר סתר לה ומיהו נענוע קרוב לסתירה הוא שמגביה כל אחד לכדו ומניחו וחוזר ומגביה את חברו ומניחו : אהדרינהו רב יוסף לאפיה. בכעס : אכשורי מכשר. בלא נענוע דקסבר קציצתה זו היא גמר עשייתה והיכי דמי תעשה ולא מן העשוי כגון החוטט בגדיש לעשות לו סוכה שהסיכוך היה מאליו ואינו נוגע בו לעשות שום מעשה אלא פוחת אחת מדפנותיו ונכנס לעומקו ונוטל העומרים ומשליך והסוכה נעשית מאליה דופנותיה וסככה אבל זה שקיצצן זהו מעשה שלה שנגמר בהכשר : רמא תכלתא. הטיל ציצית : לפרזומא דאינשי ביתיה. לטלית אשתו דקסבר לילה זמן ציצית הוא וראיתם אותו (במדבר טו) פרט לכסות סומא אבל כסות לילה חייב והויא מצות עשה שלא הזמן גרמא ונשים חייבות : תלאן. לציציות בכנפות הטלית חוט אחד כפול ד' ותוחבו בכנף ועודנו חוט א' כופלו והרי הן שמנה כפלים ופוסק ראשין שלהן ונעשין שמנה חוטיין ורב עמרם שחך ולא פסקן עד שעשה כל הגדילים וקשריהם ונמצאת עשויין בפסול דאין בה אלא חוט אחד ואתא לקמיה כו' : הטיל לב' קרנות בבת אחת. שעשה ארבע כפלים ארוכין כשיעור שתי ציציות ותוחבו ראשו אחד בכנף זה וראשו אחר בכנף זה וכפף הראשין עד שהגיעו זה לזה לאמצע ארכה :

ליהוי כקינופות. וליפסלא אף בפחות מ' : לגבי קינופות לא קביעי. לחשוב כמותה ליפסול אף בפחות מ' : לגבי כילה קביעי. הלכך אינהו פסלי ב' אפילו לית להו גג וכילה לא פסלה אפילו ב' כי לית לה גג : כר' יהודה. לקמן מפרש בפרק הישן : נוהגים היינו ישנים תחת המטה. דמטה לגבי סוכה אהל עראי הוא שמסלקין אותה ממקום למקום : דלגבה עשויה. לשכב על גבה ולא תחתיה להיות לו אהל הלכך לאו שם אהל עליה וטעמא לאו משום עראי הוא אלא לאו שמה אהל : אבל כילה דלתוכה עשויה. ולאהל הלכך שם אהל עליה ואע"ג דעראי הוא לא מיפקע שמה קמ"ל רבה דטעמא דרבי יהודה התם כו' : מותני' הדלה. טרלי"ד בלע"ז : קיסום. איר"א בלע"ז והוא נדלה כגפן : פסולה. שאין מסככי במחובר דאמר מר (ב) באספך מגרנך ומיקבך בפסולת גורן ויקב הכתוב מדבר : הרבה מהן. ומבטלן ברוב : או שקצצן. אף לאחר שסככה בהן ולא אמרינן תחילת עשייתה בפסול ופסולה : זה הכלל כו'. בגמרא יליף לה : ואין גידולו מן הארץ. כגון עורות בהמה ואפילו לא מקבלי טומאה כגון שחמוסרין מלאכה : גמ' ויתייב. רב יוסף וקאמר הכי הא דתנן או שקצצן כשרה אמר רב עלה נהי דאין צריך לחזור ולסותרה כולה אבל צריך הוא לנענע קצת אותם שהוסככו במחובר לאחר קציצתן דתהוי להו הך כעשייה דאי לא פסולה משום תעשה ולא מן העשוי דהכי משמע סוכות תעשה